

meget det, at man vil paalægge Barbererne en Forpligtelse, som det synes underligt at paalægge dem fremfor Andre, men meget mere det, at det er aldeles uhenftsmæssigt at henbringe Folk, der ere komne tilfælde eller blevne syge paa Gaden, til Barbererne. Ved de gamle Barberstuer, hvoraf der kun var et lille Antal, og hvor der var en Mængde Svende og deriblandt Folk, der havde nogen Lægeerelse, der kunde en sliq Henbringelse have sin gode Betydning, men at indbringe syge og tilfældekomne Personer hos disse fremtidige Barberer, som ingen Lægekundskab have, og ofte intet Locale have, hvor de kunne modtage dem, og som ofte ikke ere hjemme, forekommer mig at være uhenftsmæssigt. Om man ogsaa forandrede det til dem, som holde Barberstue, troer jeg ogsaa, at det vilde være uhenftsmæssigt; thi det, som nu vilde kaldes at holde Barberstue, vilde være noget ganske Andet, end hvad de forrige Amtsmestre holdt. Enhver, der faaer det Borgerkab, som man nu vil have, at der skal tages paa at barbere, og som barberer hjemme i sit Huus, enten ved sin Kones Hjælp eller maaskee ganske alene, kunde siges at holde Barberstue, men der er dog ingen rimelig Grund, hvorfor syge og tilfældekomne Personer skulle indbringes hos en Saadan. Den ærede Ordfører har yttret, at Planen af 1ste Juli 1799 paalægges enhver Huuseier eller den, der træder istedetfor denne, den Forpligtelse, som nu paalægges Barbererne, men dette forholder sig ikke ganske rigtigt; thi han skulde blot sørge for, at vedkommende Person blev bragt til den nærmeste Barber, og det skulde ikke stee paa hans Befosning; men paa Barberstuen skulde den Syge eller Tilfældekomne have den fornødne Hjælp. Men uden iøvrigt at opholde mig meget herved, saa synes det mig indlysende, at, naar Barbererne ikke kunne gjøre Andet, end hvad enhver Huuseier kan gjøre, det da er meget rimeligere, at forandre Forpligtelsen ifølge den hidtil gjældende Lov derhen, at Huuseieren skal lade hente en Læge, istedetfor at man skal bringe den Syge

til Barberen, for at Barberen igjen kan hente en Læge. Med Hensyn til hvad der er ventileret om, at man ikke skal tillade Fremmede at nedsætte sig som Barberer, da maa jeg henholde mig til hvad der allerede er anført herimod; jeg troer ogsaa, at den Bevægelse, som er gjort for at udelukke Fremmede fra Næringsbrug her i Landet, ikke i sig selv er bygget paa rigtige Forudsætninger. Man gjør vel i adskillige andre Stater Banfæstligheder ved, at Nogen kan erholde Hjemstavnsret, men det er med Hensyn til Berettigelse til Forsørgelse. Derimod gjør man ingen Banfæstlighed ved, at den, som har de nødvendige Betingelser for at drive en Næring, kan faae Adgang dertil, og dette vilde være meget skadeligt, ligesom det ogsaa vilde have forhadt Præg, om man her vilde lukke Dørene for Fremmede til at drive Næringsbrug, og allermeest vilde det være synderligt, hvis man vilde gjøre Forsøget med Barbererne, da disses Næringsbrug er et saa aldeles ubetydeligt; og det kan vist heller ikke antages, at nogen Fremmed vilde lade sig lokke herind, for at faae Adgang til at nedsætte sig og udøve Barbeernæring. Forfaavidt en æret Landstingsmand, idet han har udbredt sig om en anden Anordning, har omtalt det Gavnlige, der kunde være i, at Barbererne kunde yde Hjælp, skal jeg aldeles ikke indvende Noget imod hans almindelige Bemærkninger om, at i Nødtilfælde maa Enhver kunne hjælpe, uden at være berettiget til at udøve lægevidenskabelige Foretagender, hvortil der fordres at have underkastet sig den befalede Prøve, — det er ogsaa virkelig anerkjendt baade af Domstolene og af Administrationen — men her er Spørgsmaalet et ganske andet, idet det dreier sig om at give visse bestemte Personer paa utilstrækkelig Prøve Ret til at udføre noget saadant Foretagende; thi derved vil det ikke indskrænke sig til Nødtilfælde alene. I Nødtilfælde derimod maa vistnok Enhver være berettiget dertil; det indrømmer jeg den ærede Taler.